

ΕΤΟΣ 66ον

20 Μαΐου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3390)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΦΥΛΑΚΕΣ

Σήμερα η Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νά τιμήσουμε τή μνήμη τῶν 318 Πατέρων, πού συνεκρότησαν τήν Πρώτη Ἁγία καί Οἰκουμενική Σύνοδο τό 325 στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας. Ἐκεῖ διατράνωσαν τήν ὀρθή πίστη στή θεότητα τοῦ Χριστοῦ, καταδικάζοντας τή βλάσφημη αἵρεση τοῦ Ἀρείου. Τό ὅτι ὁ Υἱός εἶναι ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα, δηλαδή εἶναι καί αὐτός τέλειος Θεός, ἀποτελεῖ θεμελιώδες δόγμα τῆς πίστεως μας, τό ὁποῖο στηρίζεται καί στή μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ, πού ἐμπεριέχεται στήν ἀρχιερατική του προσευχή. Ἀπόσπασμα αὐτῆς τῆς προσευχῆς, πού ἔκανε ὁ Χριστός μετά τά τελευταῖα λόγια πρὸς τοὺς μαθητές του στόν Μυστικό Δεῖπνο, εἶναι τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα.

Ἔνω ἐν θρόνῳ, κάτω ἐν τάφῳ

Ὁ Χριστός μαρτυρεῖ γιά τήν ἀλήθεια ὅτι εἶναι ὁμοούσιος, συνάναρχος καί συναῖδιος μέ τόν Πατέρα του, ὅτι ὑπῆρχε πάντοτε ὅπως καί ὁ Πατέρας του, πρὶν νά δημιουργηθεῖ ὁ χρόνος, «πρὸ πάντων τῶν αἰώνων». Καί τώρα πού τελειώνει ἡ ἐπίγεια ἀποστολή του, ζητάει ἀπό τόν Πατέρα του νά τόν δοξάσει καί ὡς ἄνθρωπο μέ τή δόξα πού εἶχε κοντά του, προτοῦ νά δημιουργηθεῖ ὁ κόσμος. Αὐτή ἡ δόξα θά φανεῖ ἰδιαίτερα μέ τή λαμπρή του Ἀνάσταση καί μέ τήν ἔνδοξη Ἀνάληψή του, ὅταν καθήσει καί μέ τήν ἀνθρώπινη φύση του στά δεξιά τοῦ θρόνου τοῦ Πατέρα του.

Ὅμως ἐξίσου «δόξα» του θεωρεῖ ὁ Χριστός καί τή σταυρική του θυσία, τήν ἕως θανάτου ὑπακοή στόν Πατέρα του καί ἀγάπη του γιά μᾶς. Γι' αὐτό λέει: «Ἦλθε ἡ ὥρα. Δόξασε τόν Υἱό σου, Πατέρα, γιά νά σέ δοξάσει καί ὁ Υἱός σου». Ἔτσι δείχνει ὀλοκάθαρα ὅτι πορεύεται πρὸς τόν σταυρό ὄχι ἀκούσια ἀλλὰ μέ τή θέλησή του. Γιατί, «πόσο πιό ἔντονα θά μπορούσε νά τό δείξει αὐτό» –ἀναρωτιέται ὁ Χρυσόστομος– «παρά μέ τό νά εὐχεται γι' αὐτό καί νά τό θεωρεῖ δόξα του»;

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ιζ' 1-13)

«Ίνα ὧσιν ἔν, καθὼς ἡμεῖς»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱός σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου· σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι, παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι. Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστί, καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἰμι ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρὸς σέ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἔν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπόλετο, εἰμὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ Γραφὴ πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σέ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

Ἐξιοὶ τῆς κλήσεως

Ἰδιαίτερη μεία στὴν ἀρχιερατικὴ του προσευχὴ κάνει ὁ Χριστὸς γιὰ τοὺς μαθητὲς του. Πρόκειται γιὰ ἀναφορά, ἡ ὁποία προεκτείνεται καὶ στοὺς «ἀποστολικῶν παραδόσεων ἀκριβεῖς φύλακες» ἁγίου Πατέρες. Παρακαλεῖ τὸν Πατέρα του νὰ τοὺς διαφυλάττει ἐνωμένους μὲ αὐτόν καὶ μεταξύ τους, ὥστε νὰ εἶναι ἓνα σῶμα, ὅπως Ἐκεῖνος καὶ ὁ Πατέρας του εἶναι ἓνα, ἔχοντας τὴν ἴδια φύση καὶ οὐσία.

Ἡ φράση «δέν σέ παρακαλῶ γιὰ τὸν κόσμον ἀλλὰ γιὰ ἐκείνους πού μοῦ ἔδωσες» δέν πρέπει νὰ ἐρμηνευτεῖ ὡς μεροληψία. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέει ὅτι «ὁ Θεὸς θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ σωθοῦν» καὶ ὅτι «δέν ὑπάρχει προσωποληψία στὸν Θεό». Ἀπλῶς ἐδῶ προσεύχεται γιὰ τὴν Ἐκκλησία· προσεύχεται, δηλαδή, νὰ μὴ χαλάσει «ἡ ζύμη πού θὰ ζυμώσει ὅλο τό ψωμί» ἢ «τό ἀλάτι τῆς γῆς» πού θὰ νοστιμίσει τὸν κόσμο καὶ δέν θὰ τὸν ἀφήσει νὰ σαπίσει. Καὶ σέ μιά τέτοια προσευχὴ εἶναι ἀναγκαῖα ἡ διάκριση τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀμαρτίας.

Ἐξάλλου καὶ ἡ τόσο ἐπαναλαμβανόμενη φράση «αὐτοὺς πού μοῦ ἔδωσες» δέν πρέπει νὰ ὀδηγήσει στὴν παρεξήγηση ὅτι ὁ Θεὸς –ἐπίσης μερολη-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον, ἀφοῦ ἐσῆκωσε ὁ Ἰησοῦς τὰ μάτια του εἰς τόν οὐρανόν εἶπε, «Πατέρα, ἦλθε ἡ ὥρα· δόξασε τόν Υἱόν σου, διὰ νά σέ δοξάσῃ καί ὁ Υἱός σου, σύμφωνα μέ τήν ἐξουσίαν πού τοῦ ἔδωκες ἐπί ὅλων τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά δώσῃ ζωήν αἰώνιον εἰς τόν καθένα ἀπό ἐκείνους πού τοῦ ἔδωκες. Αὐτή εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή: τό νά γνωρίζουν σέ τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί τόν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν ὁποῖον ἔστειλες. Ἐγώ σέ ἐδόξασα ἐπί τῆς γῆς, ἐτελείωσα τό ἔργον πού μου ἔδωκες νά κάνω, καί τώρα δόξασέ με σύ, Πατέρα, πλησίον σου μέ τήν δόξαν πού εἶχα μαζί σου πρῖν νά υπάρξῃ ὁ κόσμος. Ἐφανέρωσα τό ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους μου ἔδωκες ἀπό τόν κόσμον. Δικοί σου ἦσαν καί τοὺς ἔδωκες σ' ἐμένα, καί τόν λόγον σου ἔχουν τηρήσει. Τώρα κατάλαβαν ὅτι ὅλα ὅσα μου ἔδωκες, εἶναι ἀπό σένα, διότι τὰ λόγια πού μου ἔδωκες, τοὺς τὰ ἔδωκα καί αὐτοί τὰ ἐδέχθησαν καί ἐγνώρισαν ἀληθινά ὅτι ἐβγήκα ἀπό σένα καί ἐπίστεψαν ὅτι σύ μέ ἔστειλες. Ἐγώ γι' αὐτοὺς παρακαλῶ, δέν παρακαλῶ γιά τόν κόσμο, ἀλλά γιά ἐκείνους πού μου ἔδωκες, ἐπειδή εἶναι δικοί σου καί ὅλα τὰ δικά μου εἶναι δικά σου καί τὰ δικά σου εἶναι δικά μου, καί ἔχω δοξασθῆ δι' αὐτῶν. Δέν θά εἶμαι πλέον εἰς τόν κόσμον, ἐνῶ αὐτοί θά εἶναι εἰς τόν κόσμον, καί ἐγώ ἔρχομαι σ' ἐσένα. Πατέρα ἅγιε, φύλαξέ τους μέ τήν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου πού μου ἔδωκες, διὰ νά εἶναι ἕνα ὅπως εἴμεθα ἐμεῖς. Ὅταν ἤμουν μαζί τους εἰς τόν κόσμον, ἐγώ τοὺς ἐφύλαττα μέ τήν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου· ἐκείνους πού μου ἔδωκες τοὺς ἐφύλαξα καί κανένας ἀπ' αὐτοὺς δέν ἐχάθηκε παρά ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, διὰ νά ἐκπληρωθῇ ἡ γραφή. Ἀλλά τώρα ἔρχομαι σ' ἐσένα, καί αὐτά τὰ λέγω ἐνῶ εἶμαι ἀκόμῃ εἰς τόν κόσμον, διὰ νά ἔχουν τήν χαράν μου μέσα τους τελείαν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα,

Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

πτικά— ἐπέλεξε κάποιους, καί μάλιστα χωρίς τή θέλησή τους, γιά νά τοὺς κάνει μαθητές τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος πάλι, ἐξηγεῖ ὅτι ὁ Θεός κάλεσε καί δόξασε αὐτοὺς πού ἤξερε ἀπό πρῖν ὅτι ἐλεύθερα θά τόν ἀγαπήσουν. Μόνον ἐλεύθερα μπορεῖ κάποιος νά γίνῃ ἅγιος τῆς κλήσεως τοῦ Θεοῦ.

«Ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε»

Καί μόνον ἐλεύθερα μπορεῖ νά χάσει αὐτή τήν τιμή καί νά χαθεῖ κι ὁ ἴδιος, ὅπως ὁ Ἰούδας. Ὁ Χριστός τόν ὀνόμασε «υἱό τῆς ἀπωλείας», διότι «ὁ ἴδιος μέ τή θέλησή του ἤ μαῖλλον μέ τή μοχθηρία του καί τήν ἀνοσιότητά του ὀδήγησε τόν ἑαυτό του στήν ἀπώλεια» (ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας). Τό «ἀπώλητο... ἵνα ἡ Γραφή πληρωθῇ» δέν σημαίνει ἐκπλήρωση σκοποῦ. «Πρόκειται γιά ἰδιωματισμό τῆς Γραφῆς», λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «πού θέτει ὡς τελικό αἴτιο τήν ἐλεύθερη ἔκβαση τοῦ πράγματος».

20 Μαΐου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.).
Θαλλελαίου μάρτυρος († 284). Λυδίας τῆς Φιλιπποσίας (α΄ αἰ.).

Νικήτα, Ἰωάννου καί Ἰωσήφ ὁσίων (1α΄ αἰ.).

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ΄ 1-13.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 27 Μαΐου, τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἀπόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52, π΄ 12.

Ἴσως καί κάτι ἀκόμα ἀπό αὐτή τήν προσευχή τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ νά ἡχεῖ ἥλιο παράξενα σ' αὐτιά μας: «Ὁλοκλήρωσα», ἢεῖ, «τό ἔργο πού μου ἀνέθεσες νά κάνω». Σίγουρα τό ἔργο πού ἀνέλαβε ὁ Χριστός, ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου, δέν ἔχει ὀλοκληρωθεῖ. Εἶναι ἓνα ἔργο πού δέν μπορεῖ νά ὀλοκληρωθεῖ μονόπλευρα, μόνο ἀπό τήν πλευρά τοῦ Χριστοῦ. Χρειάζεται καί τή δική μας συνεργασία.

Ἐκεῖνος ἔβαλε «τή ρίζα τῶν ἀγαθῶν» στό χωράφι τῶν καρδιῶν μας, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Χρυσορρήμων, ἀλλῆλῃ ἡ καρποφορία ἐξαρτᾶται καί ἀπό τή δική μας πρόθυμη δουλειά. Τό ἔργο πού «έτελεῖωσε» ὁ Χριστός εἶναι ὅτι ἐδόξασε τόν Πατέρα του μέ τήν τέλεια ὑπακοή στό θέλημά του καί ὅτι ἐφάνερωσε τό ὄνομά του στούς ἀνθρώπους. Μᾶς ἀποκάλυψε δηλαδή ὅτι, ὅπως καί ὁ ἴδιος, ἔτσι καί ὁ Πατέρας του εἶναι δημιουργός τοῦ κόσμου, φῶς καί ζωή μας, νικητής τοῦ θανάτου, ἅγιος καί γεμάτος τόση ἀγάπη γιά μᾶς, ὥστε ἔστειλε τόν Υἱό του γιά νά μᾶς σώσει.

Ἡ τέλεια χαρά τῆς σωτηρίας, πού κι Ἐκεῖνος εὐχεται στόν Πατέρα του νά γευθοῦμε, προϋποθέτει τήν ἐκ μέρους μας ἐλεύθερη οἰκειοποίηση αὐτῆς τῆς δωρεᾶς.

Ἄρχιμ. Β.Λ.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξι, τηλ. 210.7272.331. Διευκρεαίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr